

Zvláštnosti soudobé války a vedení strategické obrany na válčišti

Vývoj mezinárodní situace i urychlené vyzbrojování spojeneckých sil Severoatlantického paktu prostředky atomového napadení jednoznačně potvrzují, že imperialistické státy pokračují v přípravách na válku proti socialistickým zemím.

Nasvědčují tomu i společná cvičení na evropském válčišti, ve kterých jsou procvičovány nejdůležitější otázky počátečního období války, které jsou považovány za nejrozhodnější v celém průběhu války.

Z těchto cvičení i z projevů vedoucích vojenských představitelů a státníků se potvrzuje, že strategické koncepte Severoatlantického paktu jsou plně založeny na masovém používání atomových zbraní, které mají umožnit v nekratší době dosáhnout vítězství a zničení protivníka.

Otázky počátečního období války jsou studovány vojenskými odborníky kapitalistických států již řadu let, během nichž došlo k závažným změnám. Až do roku 1957 byly strategické koncepte na rozpoutání války založeny na předpokladu, že území Spojených států amerických a námořní cesty nebudou moci být napadeny žádnými prostředky protivníka a tudíž bude zajištěn bezpečný přísun zásob na evropské válčiště.

Velké technické úspěchy Sovětského svazu v oboru raketové techniky však nezvratně prokázaly, že všechna místa na zemi jsou zasažitelná s velkou přesností. Tato skutečnost, prověřená řadou velmi úspěšných zkoušek, přiměla vojenské odborníky, aby pozměnili své názory a vážně se zabývali bezpečností amerického kontinentu a celého oceánu.

Zvláště američtí vojenští odborníci začali pomocí různých kalkulací dokazovat, že Spojené státy si nemohou dovolit vyčkávat a zřít se iniciativy atomového napadení, neboť první úder budou prý tak mohutné a zdrcující, že prakticky rozhodnou o konečném vítězství. Dokazovali, že je nezbytně nutné přejít od strategie odvetných úderů ke strategii preventivních úderů, což umožní předstihnout protivníka v provedení atomového napadení a způsobit mu těžké ztráty již prvními úderu.

Názory západních vojenských odborníků na počáteční období války, jeho průběh a délku jsou dosud velmi nejednotné a značně se různí. Zatím co např. bývalý velitel spojeneckých sil ve střední Evropě, maršál Juin, tvrdil, že použití velkého množství atomových zbraní může již během několika hodin nebo i dnů způsobit úplný rozvrat ozbrojených sil protivníka, posuzují jiní vojenští odborníci situaci střídavěji a počítají s dobou až jednoho měsíce.

Ve svých rozborech uvažují především s maximálním použitím atomových a vodíkových zbraní. Objekty, které mají být již prvními úderu zničeny, mají být tak závažné povahy, že jejich vyřazení rozhodujícím způsobem ovlivní funkci státu a jeho ozbrojených sil. Efektivní provedení těchto operací má mít dalekosáhlý strategický dosah a má být rozhodujícím činitelem v dalším průběhu války.

Dosažení maximálních účinků je spojováno s otázkou úplného nebo alespoň částečného překvapení. Proto se považuje za nejvhodnější situaci vysoká připravenost vlastních ozbrojených sil a zejména nedostatečná bojeschopnost protivníka.

Pro zahájení prvních úderů je dáána přednost noci, kdy se zvětšuje psychologický účinek a ztěžují se podmínky činnosti prostředků protivzdušné obrany a možnosti odvetného úderu.

K zabezpečení tohoto cíle provádějí kapitalistické státy již řadu let důležitá opatření, jako je výstavba a dislokace plně bojeschopných ozbrojených sil a operační příprava válčiště a jeho nasycení válečným materiálem. Tradiční rozvinování vojsk, která v minulosti předcházela před zahájením války, se nepředpokládá a připouští se jen skryté povolání záložníků-specialistů pod záminkou cvičení. Ozbrojené síly na válčišti mohou být zesíleny přísunem částí útvarů v rámci pravidelného střídání vojsk ze zámoří nebo dlouhodobého přesunu vojsk z kolonií. Teprve s provedením prvních úderů má být zahájeno vyvedení pozemních svazků a útvarů a jejich zasazení na jednotlivých operačních směrech.

V počátečním období války je přisuzována hlavní úloha letectvu a řízeným střelám, jejichž hlavní přednost je spařována v možnosti provedení rychlých a mohutných úderů bez zjevných a předem zjištěných příprav do celé strategické hloubky území protivníka.

Počátečními úderu, kterých se má zúčastnit maximální počet letounů a bezpilotních prostředků strategického i taktického dosahu vojenských vzdušných a vojenských námořních sil, mají být napadeny nejdůležitější cíle, jako odpalovací základny strategických

a taktických řízených střel, letecké základny, sklady atomových zbraní, systém řízení a na-vedení letectva, vojska v posádkách, systém protivzdušné obrany, průmyslová a politická centra a objekty strategické důležitosti.

Těmito úderý je sledován cíl především ochromit prostředky vzdušného napadení a protivzdušné obrany protivníka a snížit jeho schopnost k provedení odvetného úderu, způsobit pozemním vojskům maximální ztráty, vyvolat paniku mezi obyvatelstvem a zabránit provedení mobilizace záloh.

Činnost pozemních sil většina vojenských odborníků hodnotí v této etapě jako druhořadou, neboť může být zahájena až po provedení prvních úderů. Jejich úkolem má být rychle využít úderů atomových zbraní, proniknout na území protivníka a ovládnout již v prvních dnech války nejdůležitější prostory a objekty.

Předpokládá se, že jejich činnost bude usnadněna možností rychlého pronikání ne-ousvislou frontou na samostatných směrech. V jejich prospěch mají být atomovými úderý zničeny odpory a umožněn rychlý postup.

Důležitý význam pro zabezpečení vysokého tempa operací se přikládá rychlému a smě-lemu pronikání předem určených odřadů a zejména širokému použití vzdušných výsadek, které mohou nejrychleji využít účinků atomových zbraní.

Z názorů na charakter činnosti v počátečním období války vyplývá, že imperialisté předpokládají dosáhnout rozhodných výsledků v poměrně krátké době po zahájení války.

Hlavní úlohu přisuzují vojenským vzdušným silám a raketovým zbraním pro jejich nesporné výhody, spočívající hlavně ve velkém dosahu, pohotovosti a účinnosti.

Na rozdíl od teoretických názorů nedosáhl však vývoj amerických řízených střel požadovaných výsledků. Nejdéle vyvíjená mezikontinentální řízená střela Atlas vykazuje dosud tak závažné nedostatky, že její použití je velmi problematické. Nejčastější závady se dosud vyskytovaly při odpálení, kdy došlo i k výbuchu prvního stupně rakety. Rovněž naváděcí systém se projevil jako málo přesný.

Další vyvíjená mezikontinentální řízená střela Titan má podobné konstrukční řešení a při zkouškách se vyskytují stejné obtíže jako u střely Atlas.

Dosud vyvíjená mezikontinentální řízená střela Minuteman, konstruovaná na tuhé palivo, je stále ve stadiu vývoje a pro praktické použití nelze s ní zatím počítat.

Nedostatky ve vývoji nutí Spojené státy udržovat zámořské základny, na kterých budují odpalovací základny balistických řízených střel středního dosahu.

Pro použití střel středního dosahu přicházejí v úvahu balistická řízená střela Thor, vyvinutá vojenskými vzdušnými silami, a střela Jupiter, vyvinutá pozemními silami. Obě střely mají přibližně stejné hodnoty a jsou důkazem nejednotnosti a vzájemné rivality v amerických ozbrojených silách.

Neuspokojivé výsledky vývoje řízených střel jsou hlavní příčinou, proč Spojené státy i nadále spoléhají na strategické letectvo, které je však nesrovnatelně zranitelnější.

Jednou z nejzávažnějších otázek pro vedení války na evropském válečném zůstává přísun ze zámoří. Velení Severoatlantického paktu, vědomo si nebezpečí ohrožení námořní dopravy, plánuje vytvoření dostatečných zásob na evropském válečném zůstává bojové činnosti na 90 dnů.

Nedostatku pozemních sil na středoevropském válečném zůstává se snaží američtí imperialisté využít ve svůj prospěch a proto dokazují, že s ohledem na obtížnou námořní přepravu bude třeba, aby nejvíce pozemních sil dodali evropské spojenci, zatím co jejich hlavním úkolem bude zabezpečit jejich činnost zbraněmi hromadného ničení, činností letectva a válečným materiálem. Z toho je zřejmá snaha přenést hlavní tíhu války na spojence a ponechat si rozhodující prostředky pro vedení války.

Při rozboru názorů vojenských teoretiků kapitalistických států na charakter příští války a vedení bojové činnosti v počátečním období je třeba vzít v úvahu, že jsou velmi nejednotné a jsou ovlivňovány nově zaváděnými bojovými prostředky.

CHARAKTER SOUDOBÝCH OPERACÍ NA VÁLČIŠTI

Strategické koncepce na zahájení války za hromadného používání atomových zbraní vyvolaly pronikavé změny v charakteru, vedení a rozsahu operací na válečném zůstává

Velký rozmach raketové techniky a letectva umožnil ničit a umlčovat cíle nejen v bojové a komunikační zóně, ale i v zápolí, takže velkým ničivým účinkům zbraní budou vystavena nejen vojska, zálohy a tylové objekty na válečném zůstává, ale i obyvatelstvo a důležité hospodářská centra a zařízení.

Tyto skutečnosti nasvědčují, že vedení operací na válečném zůstává bude spojeno s obrovskými ztrátami a bude vyžadovat velké vypětí hmotných i morálních hodnot bojujících stran.

Proto se budou obě strany snažit, aby dosáhly svých cílů v co nejkratší době a s nejmenší ztrátou lidí a materiálních hodnot.

Tuto charakteristiku potvrzuje řada velkých spojeneckých cvičení na středoevropském válečném území, které se vyznačovaly velkou ničivostí, vysokou dynamičností a manévrovostí, vysokými tempy a náhlými změnami situace. Bojová činnost vojsk je vedena na značně širokých a nespojitelných frontách a do značné hloubky, která může přesáhnout i hloubku bojové zóny.

Vysoká dynamičnost operací a nutnost sladění činnosti všech složek ozbrojených sil v operačně strategickém rozsahu nezbytně vyžadují, že zpracování plánů a společná činnost byla řízena jedním velitelem ozbrojených sil válečného území. Velitel válečného území řídí operace prostřednictvím podřízených velitelů jednotlivých složek ozbrojených sil, kteří odpovídají za přímé řízení a bojové použití svých vojsk.

Letectvo válečného území, podřízené veliteli vojenských vzdušných sil válečného území, je zpravidla složeno z různých druhů letectva spojeneckých států, které se účastní války. Předpokládá se, že velitel vojenských vzdušných sil válečného území bude řídit letectvo jako celek, bude rozdělovat úkoly a cíle a kontrolovat plnění plánů jejich použití.

Rozsah a činnost letectva bude záviset na úkolech, které bude válečné území plnit, a na množství, které bude pro ně vyčleněno.

Za prvořadý úkol letectva se považuje vybojování nadvlády ve vzduchu, bez jejíhož dosažení není podle amerických názorů možné vést válku. Vedení války je spojeno s válkami na válečném území, protože letiště, doprava, živá síla i komunikace jsou vystaveny vzdušným úderům a pozemní vojska válečného území nejsou s to svými silami vytvořit účinnou protivzdušnou obranu. Proto vybojování nadvlády ve vzduchu je základním a naléhavým úkolem vojenských vzdušných sil válečného území. Provádí se ničením letišť, živé síly i letecké techniky na zemi a ve vzdušných bojích.

V soudobých podmínkách vedení operací na širokých a hlubokých frontách zůstává i nadále důležitým úkolem taktického letectva izolace prostoru bojové činnosti, prováděná ničením a umlčováním operačních a strategických záloh ještě před jejich zasazením do boje a omezení pohybu vojsk rušením provozu po komunikacích.

Naproti tomu je přikládán daleko menší význam přímé letecké podpoře pozemních vojsk, neboť řada úkolů, které dříve plnilo taktické letectvo, provádějí raketové zbraně taktického a operačního dosahu.

Požadavek na velkou pohyblivost vojsk výrazným způsobem zvyšuje použitelnost dopravního a dopravního výsadkového letectva pro přepravu vzdušných výsadků nebo průzkumných a záškodnických skupin do týlu vojsk protivníka.

Podle platných operačně taktických zásad a poznatků ze cvičení se počítá s taktickou leteckou armádou na každou skupinu armád. Její složení a počty nejsou stále a řídí se úkoly a charakterem bojové činnosti.

Veliteli pozemních sil válečného území jsou podřízeny svazky a samostatné útvary spojeneckých armád, z nichž většina je uskupena do skupin armád a polních armád a jen část je ponechána v záloze velitele válečného území.

Rozsah bojové činnosti pozemních sil je dán jejich bojovými možnostmi. Stále více vystupuje do popředí požadavek na vysokou pohyblivost, velkou palebnou a údernou sílu a velkou odolnost proti účinkům zbraní hromadného ničení. Těmto požadavkům nejlépe odpovídá tankové vojsko, které nejlépe může využít velkých ničivých účinků atomových zbraní a vzdušné výsadky, které jsou schopny nejlépe plnit úkoly v taktické i operační hloubce.

Úspěch soudobých operací na válečném území do značné míry závisí i na bojové činnosti vojenských námořních sil, podřízených veliteli vojenských námořních sil válečného území. Jejich hlavním úkolem je zajistit bezpečnost námořních cest a zabránit protivníku ve využívání moře svými pravidly.

Samo velitel Severoatlantického paktu však usuzuje, že v soudobých podmínkách nemají vojenské námořní síly dostatek sil k splnění tohoto úkolu a proto se musí stát obrana oceánů společnou záležitostí všech složek ozbrojených sil. Zatím co se pozemním silám přisuzuje obrana přístavů, průlivů a námořních úžin proti námořním a vzdušným výsadkům protivníka, ukládá se vojenským vzdušným silám, aby zabezpečily ze vzduchu námořní základny, námořní konvoje a lodě v pobřežních vodách.

Přes tato opatření řada vojenských odborníků usuzuje, že bude velmi problematické zabezpečit plynulou přepravu zásob velkým množstvím dopravních lodí proti ponorkám a letectvu, které znamenají pro ni největší nebezpečí.

Za další značně zranitelná místa jsou považovány přístavy a námořní základny, neboť nahromadění lodí v těchto prostorech vytváří výhodné cíle pro atomové napadení. Proto

se americké vojenské námořní síly orientují již v míru na vykládání zásob mimo přístavy na volných mořích, což je však spojeno s potřebou velkého množství speciálních zařízení.

Přes rozdílnost názorů na bezpečnost námořních komunikací shodují se vojenští odborníci v tvrzení, že právě tato otázka je jedním z nejslabších článků celé vojenské organizace Západu.

NÁZORY NA SOUDOBOU OBRANU NA VÁLČISTI

Přesto, že útok je v soudobých podmínkách považován za hlavní druh bojové činnosti, neztratila ani obrana svůj význam. Je přirozené, že nemůže plnit úkoly dřívějšími způsoby a vyžaduje zcela nového kvalitativního pojetí.

Velký rozmach operací nutí vojenské odborníky řešit celou řadu velmi složitých otázek obrany v operačně taktickém i strategickém rozsahu. Nejednotnost názorů však nasvědčuje, že v obraně zůstává daleko více nevyřešených problémů, než v útočném boji.

Především se mění dosavadní pojetí obrany. V nových podmínkách nelze tolik spoléhat na pevná obranná postavení a pásma, neboť každý projev pasivity je již předem odsouzen k nezdaru. Obranný boj se musí vyznačovat vysokou aktivností a pružností a jeho konečným cílem musí být přechod do rozhodného útoku.

Soudobá obrana je tudíž považována za dočasný druh bojové činnosti s cílem zpožalit nebo zastavit postup protivníka, získat čas k soustředění a rozvinutí sil, vyrovnat převahu v silách a prostředcích protivníka a vytvořit podmínky pro přechod do protitoku a všeobecné útočné činnosti.

Podle rozsahu může být obrana organizována buď na jednotlivých samostatných směrech nebo při velké převaze protivníka na celém válčišti. Může být plánována nebo vynucena.

Vojenští odborníci kapitalistických armád uvádějí, že strategická obrana na válčišti se může prakticky vyskytnout jak na počátku, tak i v průběhu války.

Na začátku války budou vojska nucena volit strategickou obranu při velké převaze sil a prostředků protivníka, nebo jsou-li jeho vojska ve výhodnější operačně strategické situaci. Tato výhoda může být dána vysokým stupněm připravenosti vojsk k rozvinutí mohutných útočných operací s rozhodnými cíli na celém válčišti, nebo na jednotlivých směrech již na začátku války nebo utrpěla-li vlastní vojska těžké ztráty předstihujícími údery protivníka.

V průběhu války mohou být vojska nucena přejít do obrany, je-li nutné ušetřit síly a prostředky na válčišti, nebo na důležitých jeho směrech k vytvoření silného útočného uskupení k provedení mohutné samostatné operace v jiném prostoru. Obrana bude však volena i za situace, kdy dojde k náhlé změně sil na válčišti nebo na jednotlivých směrech ve prospěch protivníka.

V útočných operacích se předpokládá, že vojska budou nejčastěji přecházet do dočasné obrany, nebudou-li schopna v důsledku ztrát útok dále rozvíjet, nebo budou-li nucena přeskupit hlavní síly na jiný směr. V některých situacích při pronikání na směr bude nutno volit obranu — třeba i částí sil — k odrazení silného uskupení protiútočících vojsk, nebo po splnění úkolu operace k zabezpečení dobytého prostoru. Při velkém rozmachu útočné operace nevylučuje se ani možnost volby obrany k umožnění přísunu tylových útvarů a zařízení za vojsky.

Strategickou obranu na válčišti vojenští odborníci spojují i s mimořádně vážnými příčinami, které mohou nastat v průběhu války. Jednou může být vážné ochromení námořní dopravy, čímž může dojít k těžkostem v zásobování vojsk, nebo přísunu strategických záloh ze zámoří. Za jednu z nejvážnějších otázek na středoevropském válčišti je např. považováno zásobování pohonnými hmotami, neboť přísun nafty ze Středního východu bude podle názoru vojenských odborníků kapitalistických států velmi ohrožen a při omezení námořní dopravy ze Spojených států může zásobování na evropském válčišti značně vážnout. Rovněž změna ve vzdušné situaci ve prospěch protivníka může se velmi nepříznivě projevit ve vedení operací a může donutit vojska přejít do dočasné obrany. Nevylučuje se však ani možnost nepříznivého vývoje politické situace v některých spojeneckých zemích, ve kterých budou operovat ozbrojené síly, nebo dokonce politický zvrat a vystoupení těchto zemí z války v důsledku činnosti revolučních pokrokových sil nebo mimořádných vojenských úspěchů protivníka.

Z toho vyplývá, že západní teoretikové vážně počítají s obranou velkého rozsahu a velká spojenecká cvičení na středoevropském válčišti potvrzují, že je poměrně často procvičována.

Strategická obrana může zahrnovat různé druhy bojové činnosti, probíhající buď současně nebo v různém časovém rozpětí. Např. v Allgemeine Schweizerische Militärzeit-

schrift z února 1955 autor článku uvádí, že podle situace na válčišti nebo na jednotlivých operačních směrech mohou být úkoly strategické obrany řešeny různými formami bojové činnosti vojsk. Uvádí, že zatím co na některých směrech mohou být vedeny obranné nebo dokonce ústupové boje, mohou být vedeny na jiných směrech útočné boje a operace silami válčiště.

Cílem útočných operací může být zmařit postup protivníka, nebo oslabit jeho úderná uskupení, nebo jednotlivé větší skupiny vojsk. V některých případech může být veden útok k zlepšení situace vlastních vojsk na některých úsecích fronty.

Ústupové boje a operace mohou být vedeny na jednotlivých směrech formou bojů na široké frontě do velké hloubky s cílem uchovat hlavní síly a bojové prostředky před zdrcujícími údery protivníka, který má velkou převahu.

Pevnou obranou nejdůležitějších objektů se předpokládá protivníka vyčerpat a zastavit a přejít s dalšími přísunutými zálohami do rozhodného útoku.

Americké velení přisuzuje ve strategické obraně rozhodující úlohu atomovým zbraním, jejichž hromadné a účelné použití má způsobit útočníku značné ztráty a vyrovnat nepříznivý poměr sil a vytvořit podmínky pro přechod do útoku. V souvislosti s touto otázkou vystupuje do popředí význam raketových zbraní, které umožňují ničit cíle v celé operační i strategické hloubce protivníka. Za hlavní objekty atomových úderů jsou považovány především prostředky vzdušného napadení, hlavní uskupení pozemních sil a strategické a operační zálohy. K omezení přísunu sil a prostředků je předpokládáno ničení důležitých komunikačních a dopravních zařízení, skladů a závodů, spojovacích systémů aj.

Významnou úlohu ve strategické obraně plní všechny druhy letectva.

Zatím co ve prospěch obrany zpravidla působí jen část strategického letectva údery na důležité objekty v hlubokém týlu a zázemí, jako jsou zásobovací základny, letiště a odpalovací základny řízených střel, přistávy a významné komunikační objekty, zaměřuje se taktické letectvo v podstatě na tři nejdůležitější úkoly — vybojování a udržení nadvlády ve vzduchu, izolaci prostoru bojové činnosti a přímou leteckou podporu pozemních sil.

Význam, který je jednotlivým těmto úkolům přisuzován, nejlépe vyjadřuje úsilí, které je na jejich plnění vynakládáno. Zatím co na vybojování nadvlády ve vzduchu se počítá s plnou polovinou veškerého taktického letectva, vyčleněného pro podporu strategické obrany, připadá na izolaci prostoru bojové činnosti asi 40 % sil a pro přímou leteckou podporu pozemních sil jen asi 10 %.

Tento poměr plně vyjadřuje názor amerického velení, že bez vybojování a udržení nadvlády ve vzduchu nelze počítat s úspěšným vedením operace pozemních sil.

Podle amerických zásad může být bojová činnost k vybojování nadvlády ve vzduchu prováděna buď na celém válčišti nebo na jednotlivých směrech. Při jejím provádění letecké jednotky pronikají hluboko na území protivníka, boří letištní zařízení a ničí živou sílu i letouny na zemi a ve vzdušných bojích. Současně však musí provádět nepřetržitá opatření k ochraně vlastních vojsk a objektů a k zabezpečení vlastního letectva před útoky ze vzduchu. Služební předpis AFM 1-3 zvlášť zdůrazňuje nutnost věnovat nepřetržitou pozornost tomuto úkolu, neboť nadvláda ve vzduchu je jen relativním pojmem a proto musí být k jejímu udržení vyčleněno stále potřebné množství vzdušných sil.

V souvislosti s touto otázkou vystupuje do popředí otázka protivzdušné obrany. Uvedený předpis uvádí, že vyřadit letectvo protivníka se podaří jen zřídka. Je proto nutno počítat, že letectvo protivníka může proniknout a útočit na důležité cíle; v takovém případě účinná protivzdušná obrana může odrazit nebo ztížit činnost letectva a donutit je používat taktiky manévrování, což do značné míry zmenší účinnost jeho úderu. Kromě toho bude protivník nucen vynaložit více sil a prostředků.

Přímý boj s útočícími letouny vede zvlášť vyčleněné letectvo pro PVO a protiletadlové řízené střely a dělostřelectvo. Množství taktického letectva, vyčleněného k plnění těchto úkolů bude vždy záviset na intenzitě činnosti protivníka a na stupni vybojování nadvlády ve vzduchu.

Přesto, že protivzdušná obrana na válčišti se člení do dvou sledů — do protivzdušné obrany bojové a komunikační zóny — musí být mezi nimi úzká součinnost a všechny prostředky velení musí tvořit jednotný systém. Nezbytným předpokladem je nepřetržitá pohotovost všech prostředků, které musí kdykoliv zabezpečit okamžité zahájení boje proti letectvu protivníka.

Dalším důležitým úkolem letectva na válčišti je izolace prostoru bojové činnosti, která se provádí údery na komunikace, důležité pro přísun záloh a materiálu do prostoru bojové činnosti. Zvlášť výhodná situace k dosažení úspěchu může být vytvořena, je-li protivník již předcházejícími boji značně oslaben a podaří-li se zabránit přísunu jeho záloh i materiálu.

Cíle a doba provádění úderů jsou závislé na úkolech celého válčiště. Důležité je, aby k udržení dosaženého úspěchu byla izolace prostoru bojové činnosti prováděna nepřetržitě. Důležitou činností letectva, která může mít velký vliv na průběh boje, je přímá podpora bojové činnosti pozemních sil. Služební předpis AFM 1-33 však zdůrazňuje, že nemá pro úspěch činnosti pozemních vojsk tak velký význam, jako vybojování a udržení nadvlády ve vzduchu a izolace prostoru bojové činnosti.

V souvislosti s rozvojem raketové techniky přehodnotilo americké velení organizaci a principy společné činnosti taktického letectva s pozemními vojsky na válčišti. Charakteristickým znakem je celkové snížení taktického letectva ve prospěch bezpilotních prostředků.

Soudobá strategická obrana klade vysoké požadavky na činnost pozemních sil, které musí souběžně s vedením obrany organizovat a připravovat přechod do útoku.

Nelze proto vyjadřovat aktivnost a manévrovost obrany prováděním jen protiztečí a protiúderů, ale především vytvářením palebné převahy účelným použitím atomových zbraní a ostatních zbraní hromadného ničení. Konečným cílem pozemních sil musí být přechod do rozhodného útoku.

Ve strategické obraně připadá řada důležitých úkolů i vojenským námořním silám. Podle názoru vojenského dopisovatele v časopisu „US NAVAL INSTITUTE PROCEDINGS“ (únor 1958) budou se vojenské námořní síly podílet společně s vojenskými vzdušnými silami na vybojování nadvlády ve vzduchu využitím svého leteckého a atomového potenciálu. V součinnosti s taktickým letectvem mohou ve prospěch strategické obrany provádět samostatně námořní operace k zabezpečení přímořského boku sestavy vojsk na válčišti a k zabránění protivníkovi ve vysazení námořního výsadku nebo pozemních sil do týlu obránce, popřípadě mohou provést námořní výsadkovou operaci, spojenou s vysazením výsadků do týlu nebo boku útočícího protivníka.

V obraně na válčišti zůstává stálým úkolem vojenských námořních sil zabezpečení námořních cest a provádění přepravy materiálu a strategických záloh ze zámorí, ničení námořních plavidel a základen protivníka a udržení nadvlády na moři.

USKUPENÍ STRATEGICKÉ OBRANY NA VÁLČIŠTI

Z prováděných velkých cvičení i názorů vojenských odborníků kapitalistických armád je zřejmé, že ve strategické obraně zaujímají svazy, vyšší svazky a svazky značně široké a hluboké pásma, přesahující často i předepsané normy.

Pozemní síly tvoří jeden strategický sled se silnými operačními i strategickými zálohami. Jejich bojová činnost se většinou vyznačuje rozdílným druhem bojové činnosti bez taktické a často i operační součinnosti, probíhající i v různém časovém rozpětí a v rozdílném ženížně vybudovaném systému obrany. Síly a prostředky jsou rozmístěny velmi nerovnoměrně, s většími hustotami na důležitých operačních směrech.

Strategická obrana je organizována na velmi široké frontě, která může dosahovat u skupiny armád 300 až 500 km i více, u polní armády 200 až 400 km i více, u armádního sboru 100 km i více a u divize 30 až 40 km i více. Tyto normy byly několikrát prověřeny na spojeneckých cvičeních Severoatlantického paktu na středoevropském válčišti.

Celková hloubka obrany skupiny armád může dosahovat 300 km a na nejdůležitějších směrech i přes 400 km, polní armády 80 km a se zabezpečovacím pásmem do 150 km i více, armádního sboru 40 km a se zabezpečovacím pásmem až 60 km i více a divize do 30 km i více.

Americké velení počítá ve strategické obraně s organizováním hlubokého zabezpečovacího pásma, jehož cílem je již na dalekých přístupech zahájit boj s útočником a uchránit tak hlavní uskupení vojsk před většinou prostředků atomového napadení pozemních sil protivníka.

Zejména v počátečním období války se počítá, a řada spojeneckých cvičení na středoevropském válčišti potvrzuje, že na dalekých přístupech k obraně (30 až 50 km i více) budou zasazeny krycí jednotky, složené převážně z lehkých obrněných pluků a tankových jednotek; jejich úkolem bude bojem na zdrženou zpomalovat a vyčerpávat vojska útočníka a získávat čas pro přípravy obránce k jejich odražení a pro přípravy k přechodu do útoku.

Zvlášť zajímavým poznatkem je, že hlavní úsilí obrany může být na rozdíl od dřívější praxe soustředěno v hloubce — nejčastěji na druhém pásmu obrany. Toto nové pojetí sleduje uchránit hlavní síly obránce před velkými ztrátami atomovými údery prostředky pozemních sil a snaží se zastavit útočníka po předběžném vyčerpání jeho sil atomovými údery a protiztečemi.

Velký dosah raketových zbraní umožňuje zvýšit taktickou hloubku obrany, bráněnou armádními sbory prvního sledu. Taktická hloubka se skládá zpravidla ze dvou až tří pásem obrany.

Operační hloubku obrany zaujímají polní armády a skupiny armád a může se skládat z jednoho i více armádních pásem, ze dvou až tří pásem skupiny armád a z příčných a mezilehlých pásem a rájónů, rozmístěných mezi jednotlivými pásmy obrany.

V další hloubce, zasahující do komunikační zóny, mohou být připravena dvě až tři obranná pásma, která se budou zpravidla omezovat jen na nejdůležitější směry.

Při volbě obrany se odmítá jakákoliv šablonovitost a ztrnulost a v co největší míře se doporučuje využívat přírodních podmínek pro ztížení postupu protivníka a ke klamání o rozmístění sil a prostředků.

Podle amerických zásad budou pozemní síly válčičtě uskupeny do jednoho strategického sledu, složeného ze dvou až tří skupin armád a silných operačních a strategických záloh; dalším prvkem bude sestava letectva — taktických leteckých armád — které má být rozmístěno po letkách mimo dosah řízených střel pozemních sil protivníka na vzdálenost nejméně 100 km od linie fronty a dopravní a část strategického letectva v hloubce až několika set kilometrů.

Pro zabezpečení obranných operací se počítá, že na každou skupinu armád bude třeba jedna taktická letecká armáda o 11 až 15 leteckých křídlech s celkovým počtem 800 až 1100 bojových letounů a o jednom křídle taktických řízených střel o 240 bezpilotních letounech. Kromě zálohy velitele ozbrojených sil válčičtě je třeba počítat, že ve prospěch obrany na válčičtí bude zpravidla působit část strategického letectva, některé jednotky balistických střel středního dosahu a svaz dopravního letectva.

Strategické zálohy velitele ozbrojených sil válčičtě jsou na rozdíl od dříve platných zásad poměrně značné. Zatím co za druhé světové války tvořily na evropském válčičtí průměrně 10 % bojujících sil, mohou se v soudobých podmínkách skládat ze dvou až tří armádních sborů a samostatných útvarů druhů vojsk a samostatných útvarů atomového napadení. Při některých cvičeních se počítalo ve strategické záloze i s americkým strategickým sborem a dalšími svazky evropských spojenců.

Strategické zálohy velitele ozbrojených sil válčičtě se předpokládá rozmísťovat po vyšších svazcích nebo i svazcích na ohrožených směrech na vzdálenost 200 až 400 km i více od linie fronty. Velitel ozbrojených sil válčičtě může těchto záloh použít k posílení skupin armád, k zaujetí obrany na jednom z připravených pásem v hloubce, nebo k posílení prvního sledu při přechodu do útoku. Kromě toho mohou mít zálohy za úkol vyčlenit část sil a prostředků pro boj se vzdušnými nebo námořními výsadbami, popřípadě k nahrazení ztrát, způsobených atomovými údery.

Použití speciálních záloh druhů vojsk je obdobné, jako vševojskových; jsou určeny hlavně k zesílení skupin armád a k doplnění ztrát po atomových úderech protivníka.

Z hlediska operačního uskupení sil vytvářejí skupiny armád jeden operační sled. Počítá se, že vševojsková záloha bude v hodnotě armádního sboru nebo několika samostatných divizí. Kromě vševojskové zálohy vytváří velitel skupiny armád speciální zálohy, složené z útvarů druhů vojsk a útvarů atomového napadení. Zálohy mohou být rozmístěny v prostoru obranných pásem skupiny armád, tj. v hloubce 100 km i více a jejich úkolem může být posílit polní armády nebo plnit nepředvídané úkoly skupiny armád.

Rovněž polní armáda vytváří nejčastěji jeden operační sled. Současně vytváří zálohu v hodnotě jedné až dvou divizí a speciální zálohy z útvarů druhů vojsk a atomových zbraní.

Teprve na stupni armádního sboru a divizí se vytvářejí dva sledy, jejichž síla závisí na úkolu a situaci.

K doplnění názoru na složení obrany na válčičtí je uvedena varianta, předpokládaná v průběhu války (na začátku války nemohou kapitalistické státy vytvořit obdobné složení na žádném válčičtí).

V uvažované variantě je válčičtě široké asi 800 km, hloubka bojové zóny je asi 400 km a hloubka celého válčičtě asi 1000 km.

Velitel válčičtě má k dispozici celkem 57 svazků a další samostatné útvary a jednotky druhů vojsk a atomového napadení, tři taktické letecké armády a dopravní leteckou a výsadečkovou armádu. Ozbrojené síly válčičtě jsou podporovány částí strategického letectva a uskupením balistických řízených střel středního dosahu.

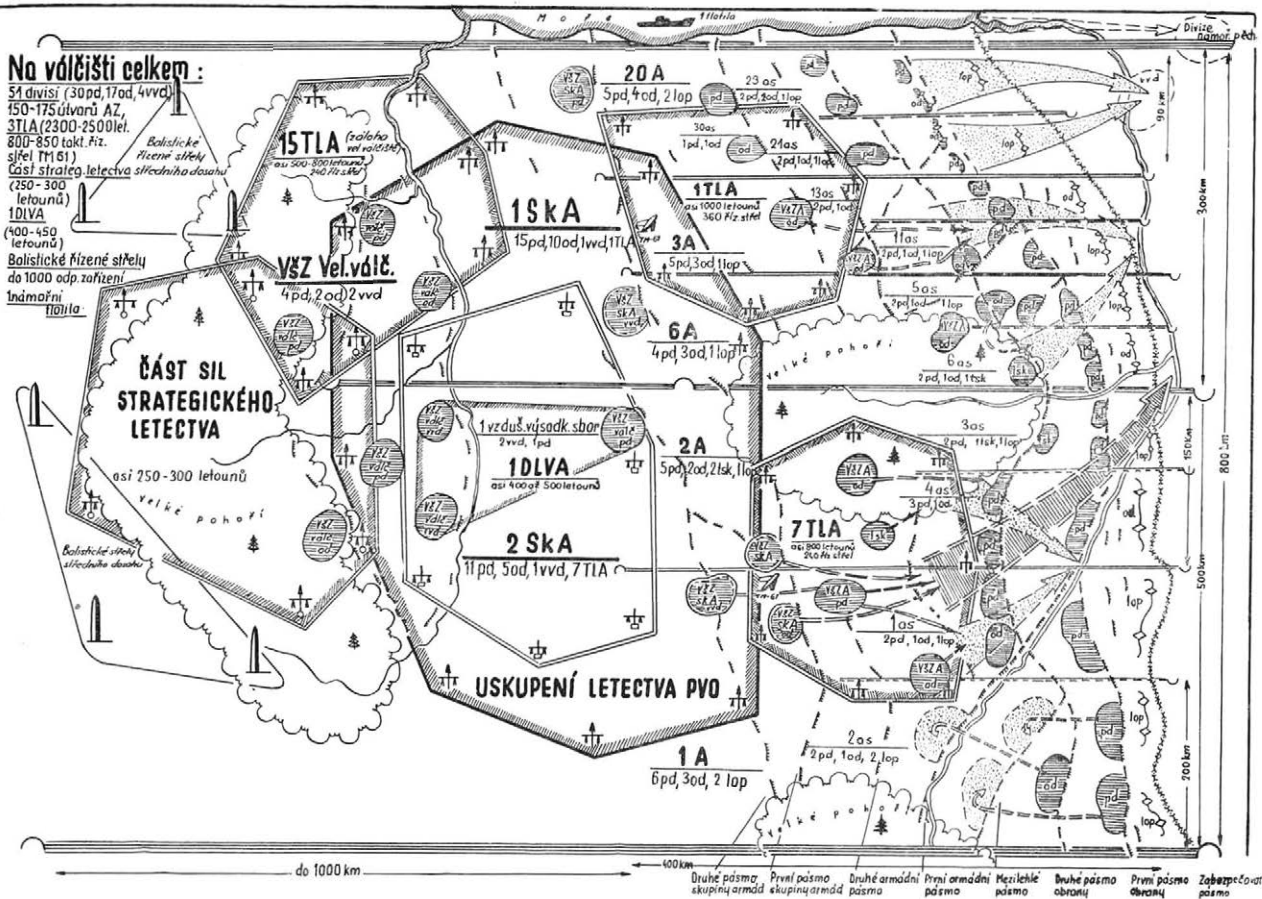
Možné uskupení sil a prostředků na válčičtí je uvedeno na schématu.

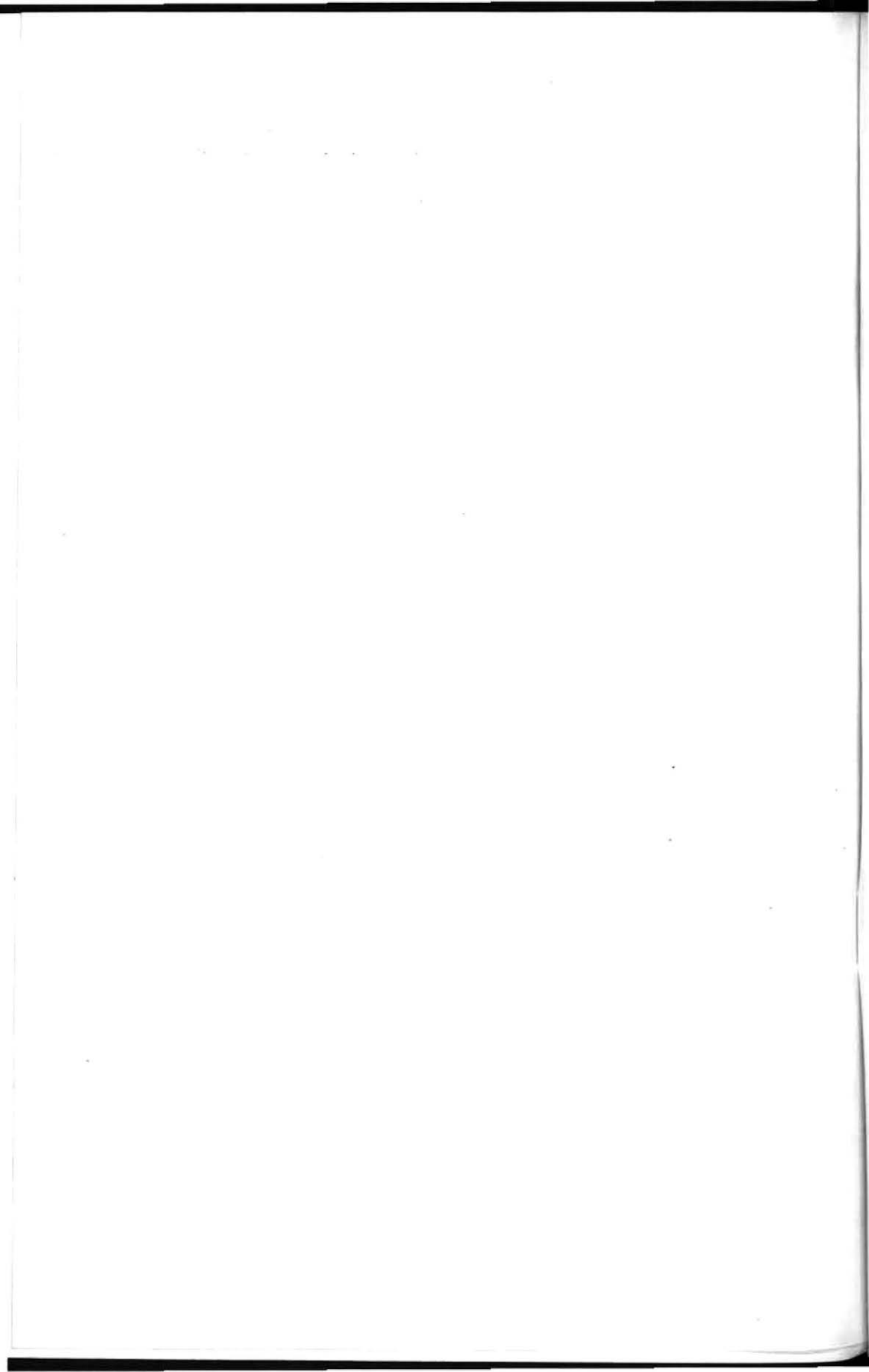
BOJOVÉ SLOŽENÍ A USKUPENÍ OZBROJENÝCH SIL NA VÁLČISTI

a) Pozemní síly

Skupiny armád	Polní armády	Armádní sbory	Divize				Lehké obr. pluky	Tank. skupiny
			celkem	pd	od	vvd		
1 SkA	20. armáda	23.	3	2	1	—	1	—
		21.	3	2	1	—	1	—
		30.	2	1	1	—	—	—
	3. armáda	13.	3	2	1	—	—	—
		11.	3	2	1	—	1	—
		zál. A	2	1	1	—	—	—
	6. armáda	5.	3	2	1	—	1	—
		6.	3	2	1	—	—	1
		zál. A	1	—	1	—	—	—
	Záloha skup. a.		3	1	1	1	—	—
Celkem SkA	3 armády, zál.	7	26	15	10	1	4	1
2 SkA	2. armáda	3.	2	2	—	—	1	1
		4.	3	3	0	—	1	1
		zál. A	1	—	1	—	—	—
	1. armáda	1.	3	2	1	—	1	0
		2.	3	2	1	—	2	—
		zál. A	2	1	1	—	—	—
	Záloha SkA		3	1	1	1	—	—
Celkem SkA	2 armády, zál.	4	17	11	5	1	5	2
Vševojsková záloha velitele válčistě			8	4	2	2	—	—
Celkem pozemní síly válčistě 5 armád		11	51	30	17	4	9	3

51 divizi (300pd, 170d, 4vrd)
150-175 útvarů AZ,
3T1A (2300-2500lel.
800-850 takt. Fz.
střední T161)
GSI strateg. letectva
(250-300
letounů)
1D1VA
(400-450
letounů)
Balistické řízené střely
do 1000 odp. zařazení
Indonázi
Thajlani

b) Vojenské vzdušné síly na válčišti

	Bojové letouny		Dopravní letouny	Řízené střely	
	strategické	taktické		taktické	středního dosahu
1 TLA	—	1000	—	360	—
7 TLA	—	800	—	240	—
15 TLA	—	500-800	—	240	—
Celkem	—	2300-2600	—	840	—
1 LDVA	—	—	400-500	—	—
Prostředky působící ve prospěch obrany na válčišti					
Část strategického letectva	250-300	—	—	—	—
Balistické střely středního dosahu	—	—	—	—	100

Z uvedeného příkladu vyplývá, že 1. skupina armád (se 26 svazky) přehrazující hlavní směr, brání pásmo asi 300 km široké, tj. operační hustota 1 divize na 11 km a 2. skupina armád (se 17 svazky) pásmo asi 500 km široké, tj. 1 divize na 29,5 km (bez započtení záloh velitele válčiště).

Bojovou činnost skupin armád na hlavním směru zabezpečuje 1 TLA s asi 1000 letouny a 360 taktickými řízenými střelami, kdežto 2. skupinu armád 7 TLA asi 800 bojovými letouny a 240 taktickými řízenými střelami.

Ze schématu vyplývá, že na válčišti je vedena vysoce aktivní a různorodá činnost. Zatím co u 20. armády je veden útok, u 3., 6. a 2. armády je vedena kombinovaná mobilní a pozici obrana spojená s protitúderu a u 1. armády po plánovaném ústupu je vedena zčásti mobilní obrana a ústup. U 2. skupiny armád je plánován přechod do všeobecné útočné činnosti a u 1. skupiny armád bude pokračovat útočná operace.

ŽENIJNÍ ZABEZPEČENÍ OBRANY NA VÁLČIŠTI

Se zvětšením prostoru bojové činnosti a obtížnosti úkolů zvýšily se neúměrně i požadavky na ženijní zabezpečení. Splnění všech úkolů je ztíženo především náročností vedení rychlých operací za používání atomových zbraní a krátkostí času na dokončení všech prací.

Proto je ženijní vojsko nuceno hledat nové progresivní způsoby prací za pomoci výkonných ženijních strojů a širokým používáním předem zhotovených typizovaných projektů.

Počítá se, že na válčišti bude ženijní vojsko provádět veškeré ženijní práce s výjimkou objektů, které si budou vojska zřizovat v rámci své bojové činnosti sama. Z těchto úkolů většina prací nebude přímo spojena se zabezpečením bojové činnosti. Počítá se, že přibližně 60 % úkolů bude všeobecného charakteru, jako je budování táborů, letišť, cest, železnic, dálkových potrubí a různých pomocných zařízení.

Je přirozené, že tak velký rozsah prací v rámci celého válčiště vyžaduje centrálního řízení. V americké armádě se počítá, že koordinaci všech úkolů bude provádět náčelník ženijního vojska válčiště, v bojové zóně ženijní náčelníci svazů, vyšších svazků a svazků a v komunikační zóně ženijní náčelník komunikační zóny.

Je uplatňována zásada vyloučit náročné práce, které nemají podstatný význam pro

vedení operace. Dává se přednost zřizování více jednoduchých a méně náročných objektů před stavbou složitých zařízení.

Velké ničivé účinky atomových zbraní přímo nutí, aby soudobá obrana poskytovala co největší ochranu, ztížila postup protivníka a současně usnadnila manévr vlastními silami a prostředky. Kromě toho musí její struktura umožňovat splnění konečného cíle obrany, tj. hladký přechod do všeobecného útoku.

Z toho je zřejmé, že vzniká celá řada vzájemně si odporujících problémů, které musí být sladěny s celkovým plánem vedení boje.

Samotný systém obrany prodělává stálý vývoj. Přesto, že se nepředpokládají souvislá pásma a postavení, rozsah práce se stále zvětšuje velkými šířkami a hloubkou obrany.

Celkově je možno říci, že jednotlivá postavení se budou skládat z obranných rajónů, opěrných bodů a zátarasů, avšak s nestejnou hustotou a stupněm vybudování. Rozsah a charakter obrany na válčisti bude velmi rozdílný a bude ovlivněn hlavně situací, prostředky, které budou k dispozici a zejména zámyslem budoucí činnosti.

Především bude sledována otázka protiatomové ochrany vojsk i bojové techniky a jejich pohotovost pro rychlý přechod do útoku. Při stavbě ženižních objektů se požaduje, aby polní obranné objekty poskytovaly účinnou ochranu proti účinkům atomových zbraní od vzdálenosti 600 m od epicentra výbuchu 20 kt pumy.

V soudobé obraně se značně zvyšuje význam zátarasů, neboť jejich správné a účelné rozmístění zlepšuje podmínky odolnosti obrany. Zejména se sleduje cíl usměrnit jimi postup protivníka do prostorů, výhodných pro jeho zničení atomovými údery. Zvláště důležité prostory se předpokládá přehrazovat zátarasy z chemických, biologických a radioaktivních látek, nebo zátarasy vzniklými odpálením atomových zbraní, které mohou zcela nebo zčásti znemožnit manévr do určených prostorů.

Zřizování zátarasů však naráží na požadavek vysoké manévrovosti a připravenosti k přechodu do útoku a proto musí být celkový systém zátarasů koordinován s celkovým zámyslem operace.

Soudobá bojová činnost za oboustranného používání zbraní hromadného ničení vyžaduje široce organizovat odstraňování následků atomového napadení. V rámci strategické obrany na válčisti se předpokládá, že tyto úkoly budou řešeny v bojové zóně v rámci polních armád a v komunikační zóně samostatně. K splnění těchto úkolů, spočívajících v zachranných a obnovovacích pracích, se předpokládá vytvořit speciální zachranné, technicko-obnovovací a požární skupiny. Ve všech těchto skupinách mají tvořit jádro ženižní jednotky a podle bližšího určení další specialisté.

V soudobých podmínkách vystupuje do popředí zásobování zdravotně nezávadnou vodou, jejíž potřeba se neustále značně zvyšuje. Přesto, že na tomto úkolu se podílejí i zdravotnická, chemická a dopravní služba, těžiště prací plní ženižní jednotky. Požaduje se podrobné a bezpečné vyšetření, zda voda není zamořena radioaktivním odpadem a chemickými látkami, nebo zda neobsahuje škodlivé mikroorganismy.

Kromě uvedených úkolů plní ženižní vojsko ve strategické obraně celou řadu dalších úkolů, jako je úprava komunikací, stavba letišť, oprava přístavních zařízení aj.

Přesto, že se počítá, že k pomocným pracím v komunikační zóně budou používání též zajatci a obyvatelstvo, je rozsah úkolů tak velký, že bude ženižní vojsko moci je plnit jen s krajním vypětím sil. Proto je třeba očekávat, že bude zaváděna další a výkonnější ženižní technika a nové metody práce za využití dalších předem zhotovených typizovaných projektů.

CHARAKTER PRŮBĚHU OBRANNÝCH OPERACÍ

Podle poznatků z operačně taktické přípravy ozbrojených sil vedoucích kapitalistických států vyznačuje se strategická obrana na válčisti především vysokou dynamičností a aktivní činností všech složek ozbrojených sil.

Obranné operaci bude zpravidla předcházet velmi intenzivní činnost taktického a případně i strategického letectva a raketových zbraní s cílem způsobit útočníku co největší ztráty.

Před zahájením všeobecného útoku se předpokládá provedení atomové a letecké protipřípravy v pásmech jednotlivých polních armád. Aby protipříprava splnila stanovený cíl, je uplatňována zásada provádět ji na příslušném operačním směru do celé operační hloubky sestavy protivníka a přibližně ve stejném rozsahu, jako je předpokládána atomová a letecká příprava útoku. Vycházejí z této zásady je třeba počítat, že přes 50 % přidělené atomové munice polní armády bude použito v atomové protipřípravě. Kromě toho mohou na cíle v operační hloubce působit ve prospěch polní armády prostředky atomového napá-

dení velitele ozbrojených sil válčiště. Za zvlášť výhodných podmínek procvičují americká vojska v rámci protipřipravy úderů obrněných nebo mechanizovaných jednotek bezprostředně po atomových úderech před přední okraj obrany. Cílem těchto útoků je rozbit úderná uskupení protivníka, nebo rozrušit jeho útočnou sestavu.

S přechodem do útoku protivníka soustřeďuje se hlavní úsilí obránce v pásmu jednotlivých skupin armád a polních armád na boj prvosledových svazků, jejichž bojová činnost má probíhat podle plánu operace, předpokládající bránit obranná postavení a pásma, provádět protizteče a protiúder nebo plánovitý ústup. Je-li organizován protiúder na styku dvou skupin armád, může být proveden společnými silami nebo strategickými silami válčiště.

V případě, že taktická hloubka byla prolomena a přes zasazení operačních záloh polních armád byla fronta prorvána, předpokládá se, že velitel ozbrojených sil válčiště zasadí bližší strategické zálohy k zaujetí jednoho z pásem skupin armád, s cílem zadržet protivníka a obnovit bojeschopnost obrany.

Konečným cílem obrany je rychlý přechod vojsk do útoku, kterému předchází vybojování nadvlády ve vzduchu a hromadné použití atomových zbraní. V této etapě se předpokládá použití vzdušných výsadek k ovládnutí důležitých objektů v týlu protivníka, které mají zvlášť velký význam pro rychlý a úspěšný útok vojsk.

Vzhledem k tomu, že přechod z obrany do útoku bude probíhat v poměrně krátké době a bojová činnost bude mít výsoce manévrový charakter, americké velení předpokládá, že vojska v obraně budou mít stejně široká pásma a budou vybavena stejným množstvím prostředků jako pro útok. Rozdíl bude jen v normách přidělených atomových zbraní a munice, kterých se předpokládá v obraně přirozeně méně.

Některé svazky, vyšší svazky i svaz mohou provádět v rámci strategické obrany i útočnou činnost, vedenou do velké hloubky, jejíž cílem je zlepšení celkové operačně strategické situace vlastních vojsk na důležitých úsecích fronty válčiště. V takovém případě předchází útoku atomová, dělostřelecká a letecká příprava, po níž úderná uskupení jsou zasazována z chodu a z hloubky vlastní obrany. Se zahájením útoku mohou být použity vzdušné výsadky s operačně taktickými úkoly.

Z názorů na soudobou strategickou obranu na válčišti vyplývá, že její vývoj prodělává značné změny.

Především je prosazována vysoká aktivnost a dynamičnost a zahrnuje se jakákoliv šablonovitost a ztrnulost. Je dávana stále větší přednost mobilní obraně, která nejlépe splňuje požadavky a umožňuje využít účinků atomových zbraní.

Obdobně jako v útoku se v obraně vytvářejí taktická uskupení, složená z druhů vojsk a schopná bojovat zcela samostatně i v hloubce sestavy protivníka. Zásadně je odmítáno soustřeďování vojsk do velkých uskupení; při vedení boje je přísně dbáno, aby sestavy byly co nejvíce rozptýleny a vojska byla soustřeďována jen na nejkratší dobu, potřebnou pro splnění úkolu.

V soudobé obraně se upouští od budování souvislé obrany a prosazuje se vytváření obranných postavení a pásem složených z opěrných rajónů, uzlů odporu a opěrných bodů. Co nejvíce se využívá přirozených překážek, doplněných umělými zátarasy.

Převahy nad protivníkem se dosahuje především palebnou převahou a rychlým manévrem paleb, za plného využití technických vlastností raketových zbraní, letectva a dělostřelectva. V souladu s plánem paleb je vedena bojová činnost na přinucení protivníka vytvářet výhodné cíle pro atomové napadení.

Rovněž tomuto požadavku nejlépe odpovídá mobilní obrana, prováděná nejčastěji v rámci armádních sborů, nebo společně s pozicií obranou polních armád.

Vynikající úspěchy sovětské vědy a techniky nutí Spojené státy stále více se zabývat otázkou strategické obrany na válčišti i amerického kontinentu.

Američtí veřejní činitelé i vojenští odborníci si uvědomují, že tradiční bezpečnost amerického kontinentu patří již minulosti a námořní přeprava se stává velmi vážnou otázkou. Např. senátor Kennedy již v roce 1958 prohlásil v časopisu New York Herald Tribune, že „v budoucí válce nebude rozdílu mezi frontou a zápolím, a to ani ve Spojených státech“.

Spojené státy si především uvědomují, že zaostaly za Sovětským svazem ve vývoji raketové techniky a proto vynakládají další vysoké výdaje na dosažení pronikavějších úspěchů. Podle prohlášení presidenta Eisenhowera z ledna 1960 mají být výdaje na raketovou techniku v letošním rozpočtovém roce zdvojnásobeny a dosáhnou 6690 miliónů dolarů.

Výsledky zkoušek však potvrzují, že americkému výzkumu se dosud nepodařilo vyřešit

celou řadu problémů, což potvrzují časté neúspěšné pokusy a dosud neuspokojivé výsledky s mezikontinentálními balistickými řízenými střelami.

Proto hlavní těžiště i nadále spočívá ve strategickém letectvu, které je na rozdíl od řízených střel značně zranitelnější.

Při výstavbě pozemních sil je uplatňován požadavek vysoce mechanizovaných a technicky dobře vybavených sil, schopných rychle využívat atomových úderů. Probíhající reorganizace sleduje podstatně zvýšit rychlost a pohotovost svazků a samostatných útvarů.

Hlavní význam je přisuzován atomovým zbraním, které při hromadném použití mají mít rozhodující vliv na zničení vojenského potenciálu protivníka. Podle amerických názorů je rychlost zničení protivníka přímo úměrná současnosti, rychlosti a mohutnosti provedených úderů. Proto přikládá řada vojenských odborníků tak velký význam počátečnímu období a mohutnosti prvních úderů.

Příprava války zahájena s překvapením i vedení operací v průběhu války značně zvyšují význam průzkumu, neboť příprava atomových úderů vyžaduje důkladných znalostí o celkové struktuře státu, nebo rozmístění zvláště důležitých objektů. Proto zvláště americké řády zdůrazňují nutnost včas získat co nejpodrobnější údaje nejen o umístění, ale i o celkové důležitosti objektů pro celkový vojenský potenciál země.

Ze této činnosti americká rozvědka usilovně vyvíjí, jsou důkazem pokusy se špiónážními lety, sestavení špiónážních raket a vysílání špiónů a diverzantů na území socialistických států.

Tyto skutečnosti vyžadují nejen sledovat přípravy imperialistů na válku, ale i neustále zvyšovat bdělost a ostražitost proti všem nepřátelským žvhlům.